

Condemna a mort

No ha calgut suplicar que intentin salvar la criatura, perquè ja saps que és impossible

Foto: Anthony Tran

Et despertes en la foscor i ja no saps res. Et mires la via que portes a la mà i tornes a notar el moviment dins la panxa. Voldries com res al món que s'estigués quieta. Així no series conscient d'aquell batec de vida que està condemnat a mort. T'has posat de part a les vint setmanes, com ara fa tres anys, i aquest cop no ha calgut suplicar que intentin salvar la criatura, perquè ja saps que és impossible.

No ha servit de res que t'hagin cosit per dintre, ni les setmanes de repòs absolut que van seguir la intervenció. Ahir a la nit vas trencar aigües, i mentre el líquid tebi et regalimava per les cames vas sentir que se't fonia la vida. Almenys aquest cop han tingut el detall de donar-te una pastilla perquè no et pugui la llet. Així t'evitaràs arribar a casa com l'altra vegada, amb les mans buides i els pits plens. De llet i de ràbia.

Ara el sentiment és de desolació absoluta. "No ho torneu a intentar", diu el metge. I saps que el teu fill t'espera a casa, i que preguntarà, com cada dia, quan falta perquè arribi la germaneta.